‘Turandot' essencial

Mario Gas estrena dissabte vinent una nova producció de l'òpera de Puccini al Festival de Peralada, protagonitzada per la soprano sueca Iréne Theorin

Iréne Therorin i Mario Gas, de negre, amb el director de Peralada (Oriol Aguilà, dret a l'esquerra) i els cantants i creadors del muntatge Foto: M. GONZÁLEZ / SHOOTING.

Iréne Theorin no veu en Turandot “una princesa gèlida, sinó un ésser humà aterrit”

“Puccini em torna boig”, se li escapa a Mario Gas quan comenta el final que han triat per al Turandot que es representarà al Festival de Peralada els dies
6 i 8 d'agost. No és estrany, doncs, que el festival li encarregués un muntatge de l'última obra de Giacomo Puccini, que va deixar inacabada quan va morir el 1924 (és per això que té diferents finals). “La princesa de gel arriba finalment a Peralada amb una nova producció quilòmetre zero, creada a l'Alt Empordà”, va declarar Oriol Aguilà, director del festival, en la presentació de l'espectacle davant dels mitjans. “Era una assignatura que teníem pendent. És una aventura arriscada, però l'essència dels festivals és arriscar.”

Turandot, que inclou la popular ària Nessun dorma, és “una aventura” molt especial, que servirà per celebrar el 30è aniversari de Peralada. Encarregar el projecte a Mario Gas s'ha d'entendre “en clau de fidelitat: és la quarta òpera que dirigeix per al festival”, diu Oriol Aguilà. L'actor i director va acceptar el repte amb molt de gust, fidel als seus principis, que va anar desgranant al llarg de la presentació: “per a mi tot és teatre”, “l'òpera sobretot és la música, les veus de primeríssimes figures”, i “com a director d'escena, el que m'atrau és el conflicte, ja sigui a l'òpera, al musical o al teatre.”

Turandotrelata la història de la bella i cruel princesa de Pequín que hi dóna títol, filla de l'emperador xinès, que només es casarà amb l'home que resolgui els tres enigmes que ella proposa. El que no ho aconsegueix és executat. Calaf, fill d'un rei tàrtar exiliat, s'enamora perdudament de Turandot i es presenta com a pretendent. Fidel a un altre dels seus principis, Mario Gas fa “una proposta essencialista, que expliqui el que passa a partir de la música i la veu.” “La música de Puccini, tràgica i sensual, va molt més enllà que les paraules”, diu Mario Gas, que creu que en les seves propostes hi ha “una manera de mirar les coses”. “En el teatre, en qualsevol posada en escena, vaig a buscar allò necessari i intento deixar allò superflu. En el món de l'òpera, i sobretot amb les obres orientalistes, és fàcil omplir la proposta amb mil coses, però des d'allò essencial ja es pot explicar molt bé.”

En aquesta línia, l'escenògraf Paco Azorín diu que “l'escenari no és un lloc per omplir de coses, sinó d'idees, i això és el que ha fet Mario Gas, posar-hi poques coses i moltes idees.” L'escenografia consisteix en un únic element, senzill i estilitzat, que es va transformant en cada acte. Segons Paco Azorín, la frase més sentida en els preparatius és “no cal.” “Quan algú proposa algun gest o acció, Mario diu això. Està en una etapa de no cal que serà molt fructífera.”

Tant el director de Peralada com Mario Gas destaquen el gran equip que aplega aquest Turandot: la direcció

musical va a càrrec de Giampaolo Bisanti, el vestuari és d'Antonio Belart i la il·luminació, de Quico Gutiérrez. El repartiment està encapçalat per la soprano sueca Iréne Theorin (Turandot), el tenor romà Roberto Aronica (Calaf), el baix milanès Andrea Mastroni (Timur, pare de Calaf) i la soprano mexicana María Katzarava (Liù).

Una dona espantada

Ja fa 10 anys que Iréne Theorin va interpretar per primer cop Turandot, i suma més de cent representacions del personatge. “He fet produccions molt diferents de l'òpera –explica–, i mai l'he vista com una princesa gèlida, més aviat com un ésser humà aterrit, amb por de casar-se. En certa manera, és feminista, està en contra del matrimoni, però acaba caient en l'amor.” La considera “una persona amb por que la controlin, però no tant per part d'una altra persona com de ser controlada per l'amor.”

El director musical, Giampaolo Bisanti, que debuta al Liceu a l'octubre amb Macbeth, destaca “la unió immediata entre la direcció escènica i la musical”, que massa sovint “viatgen en vies paral·leles sense trobar-se”. Roberto Aronica assenyala: “Calaf és un dels grans papers a què aspira qualsevol tenor; trobar reptes és la gràcia que té la nostra feina.”

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 31-07-2016 Pàgina 55
-El Punt Avui. Barcelona 31-07-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Camp i Ebre 31-07-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Lleida 31-07-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Maresme 31-07-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Catalunya Central 31-07-2016 Pàgina 35

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/992377-lturandot-essencial.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui